

Що е това страдание и нещастие

В ОСНОВАТА НА СТРАДАНИЕТО Е МЕЧТАТА – ЖЕЛАНИЕТО

Пожелавам си винаги най-доброто – “да ме пази Господ”

В основата на страданието е представата за добруването ми.

Желанието да съм добре, щастлива

Имам представи

Предварителни проекции, в които е включено какво искам да бъде – поръчката ми към вселената за мен самата

Но не всичко зависи от мен

Моя свят е във постоянно взаимодействие със света на други хора, със планетата и вселената.

Извън моя свят нямам власт

И когато при взаимодействие предварително заложената от мен проекция на събитията не съвпада с реалността – отказвам да възприемам реалността.

Искам илюзията, предварително заложената и пожелана картина да се сбъдне.

Обръщам поглед назад и отказвам да приема очевидната реалност.

Разкъсвам се, защото в мен нещо знае каква е реалността, но друга част от мен има желание за бягство, прекратяване на живота, страдание.

Ума изживява смърт на картината.

Тази смърт на предварителния модел, който би ми харесал, се нарича страдание.

Страданието е точно неспособност, нежелание да приема реалността и съответно отхвърлянето ѝ.

Страданието е процеса на приспособяване към реалността или към друга илюзия – заместител на предишната.

От момента на възникване на нежеланото и неочаквано събитие, се разрушава илюзията и започва процес на приспособяване. Страданието избледнява при неизбежния сблъсък със фактите – приети или отхвърлени – те не зависят от мен и са се случили. Постепенно свиквам, както мога. В повечето случаи просто създавам нова илюзия – за да закърпя положението. Буквално закърпвам разкъсаното. Непоносимо е да се оставя всичко да рухне, предпочитам страданието. Така осмислям живота си, според общественоприетото. Имам чувства.

Истината е че във всеки такъв тежък момент в живота ми – аз не съм имала никакви чувства. И винаги е съществувала възможността да се събудя, но не съм била готова за това. То и това е ценното на мъките и страданията, че разбиват илюзията и отварят прозорец към реалността. В повечето случаи обаче просто отказвах да скоча. И досега ме е страх да скачам, но понякога го правя.

Големите емоции настъпваха, когато това, което преживявах нямаше нищо общо с реалността. Така се правех нещастна и бях нещастна години наред. Аз сама се направих нещастна като моя отговор на света, който не харесвах.

Та нещастие е постоянно поддържано състояние на нехаресване на себе си, което проектирам във всичко и всички – от родителите ми до планините. Всичко беше гадно, самия живот беше гаден. Нещастие е просто отношението на човека към себе си.

Така мисля сега на база на предишните ми “страдания”.

Мисля че няма такова нещо като мъка и страдание и болка и щастие и радост. Всичко това е продукция на ума в опита да поддържа илюзията за живота. А илюзиите просто не съществуват. Тогава докато преживяваме емоциите, ние не сме живи. Или по-скоро не живеем. Живи сме, но вегетираме. Просто закърняват сетивата ни, мускулите ни – остаряваме безвъзвратно и приемаме това за единствена възможност – такъв е живота.

Но е възможно живота да бъде друг. Човек започва от себе си първо. От самоуважение, самооценка и преосмисляне на “ценностите”. Когато го прави е сам. Само да може да се сети че винаги е сам, макар и сред хора. И че живее сам според самооценката си, с уважение към себе си, с благодарност за живота си. Така разбирам че имам нещо безценно – АЗ СЪМ ЖИВА. Мога да направя всичко – мога да страдам и да избледнявам със страданието си до пълно самозагубване, мога да отричам, да отхвърлям, да се отказвам от живота си, но живота ми няма да спре, докато не свърши. Да живее свободата!